गरुत्मन्मन्यसे त्वानं बलवन्तं सुदुर्ब्बल। अलमस्मत्समक्षन्ते स्रोतुमात्मानमण्डज ।
त्रैलोक्यमपि मे कृत्स्नमशक्तं देहधारणे । अहमेवात्मनात्मानं वहामि त्वाञ्च धारये ।
इमं तावन्ममैकं त्वं बाहुं सव्येतरं वह । यद्येकं धारयस्येनं सफलं ते विकत्थितं ।
ततः स भगवांस्तस्य स्कन्धे बाहुं समासजत् । निपपात सभारार्त्तो विकलो नष्टचेतनः । १९९५
यावान् हि भारः कृत्स्नायाः पृथिव्याः पर्व्वतैः सह । एकस्या देहशाखायास्तावद्भारममन्यत ।
न त्वेनं पीडयामास बलेन बलवत्तरः । ततो हि जीवितं तस्य न व्यनीनशदच्युतः ।
वान्तास्यः स्रस्तकायश्च विचेता विह्वलः खगः । मुमोच पत्राणि तदा गुरुभारप्रपीडितः ।
स विष्णुं शिरसा पक्षी प्रणम्य विनतासुतः । विचेता विह्वलो दीनः किञ्चिद्वचनमब्रवीत् ।
भगवन् लोकसारस्य सदृशेन वपुष्मता । भुजेन खेदमुक्तेन निष्पिष्टोऽस्मि महाबल । २०००
क्षन्तुमर्हसि मे देव विह्वलस्याल्पचेतसः । बलदर्पविहीनस्य पक्षिणो ध्वजवासिनः ।
न हि ज्ञातं बलं देव मया ते परमं विभो । तेन मन्याम्यहं वीर्य्यमात्मनो न समं परैः ।
ततश्चक्रे स भगवान् प्रसादं वै गरुत्मतः । मैवं भूय इति स्नेहात् तदा चैनमुवाच ह ।
पदाङ्गुष्ठेन चिक्षेप सुमुखं गरुडोरसि । ततः प्रभृति राजेन्द्र सह सर्पेण वर्त्तते ।
एवं विष्णुबलाक्रान्तो गर्व्वनाशमुपागतः । गरुडो बलवान् राजन् वैनतेयो महायशाः । २००५
॥ कण्व उवाच ॥ तथा त्वमपि गान्धारे यावत्पाण्डुसुतान्रणे । नासादयसि तान् वीरांस्तावज्जीवसि पुत्रक ।
भीमः प्रहरतां श्रेष्ठो वायुपुत्रो महाबलः । धनञ्जयश्चेन्द्रसुतो न हन्यातान्तु कं रणे ।
विष्णुर्व्वायुश्च शक्रश्च धर्म्मस्तौ चाश्विनावुभौ । एते देवास्त्वया केन हेतुना वीक्षितुं क्षमाः ।
तदलन्ते विरोधेन शमं गच्छ नृपात्मज । वासुदेवेन तीर्थेन कुलं रक्षितुमर्हसि ।
प्रत्यक्षदर्शी सर्व्वस्य नारदोऽयं महातपाः । माहात्म्यस्य तदा विष्णोः सोऽयञ्चक्रगदाधरः । २०१०
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ दुर्य्योधनस्तु तत् श्रुत्वा निश्वसन् भ्रुकुटीमुखः । राधेयमभिसम्प्रेक्ष्य जहास खनवत्तदा ।
कदर्थीकृत्य तद्वाक्यमृषेः कण्वस्य दुर्म्मतिः । ऊरुं गजकराकारं ताडयन्निदमब्रवीत् ।
तथैवेश्वरसृष्टोऽस्मि यद्भावी याच मे गतिः । तथा महर्षे वर्त्तामि किं प्रलापः करिष्यति ।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि मातलीयोपाख्याने चतुरधिकशततमोऽध्यायः ॥ १०४ ॥
॥ जनमेजय उवाच ॥ अनर्थे जातनिर्व्बन्धं परार्थे लोभमोहितं । अनार्य्यकेष्वभिरतं मरणे कृतनिश्चयं ।
ज्ञातीनां दुःखकर्त्तारं बन्धूनां शोकवर्द्धनं । सुहृदां क्लेशदातारं द्विषतां हर्षवर्द्धनं । २०१५
कथं नैनं विमार्गस्थं वारयन्तीह बान्धवाः । सौहृदाद्वा सुहृत् स्निग्धो भगवान् वा पितामहः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ उक्तं भगवता वाक्यमुक्तं भीष्मेण यत्तमं । उक्तं बहुविधञ्चैव नारदेनापि तत् शृणु ।
॥ नारद उवाच ॥ दुर्लभो वै सुहृच्छ्रोता दुर्लभश्च हितः सुहृत् । तिष्ठते हि सुहृत् यत्र न बन्धुस्तत्र तिष्ठति ।
श्रोतव्यमपि पश्यामि सुहृदां कुरुनन्दन । न कर्त्तव्यश्च निर्व्बन्धो निर्व्बन्धो हि सुदारुणः ।
अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनं । यथा निर्व्बन्धतः प्राप्तो गालवेन पराजयः । २०२०